

Szeged, 1874. szeptember 11. – Szeged, 1947. augusztus 17.

Apja kereskedő volt. Szülővárosában végezte középiskolai tanulmányait. 1891-ben érettségizett, majd jogi egyetemre iratkozott be, és később ügyvédi oklevelet szerzett. 1900-ban nyitotta meg ügyvédi irodáját Szegeden, és 1945-ig aktívan praktizált, a két világháború között a szegedi ügyvédi kamara helyettes elnöki tisztét is betöltötte. Az első világháborúban katonáskodott. 1918-ban a Szegedi Nemzeti Tanács, majd a helyi néptanács elnöke volt. 1919-ben az Antibolsevista Komitee egyik szervezője Szegeden. Később szakított az ABC-vel, és a 48-as Függetlenségi Párt szegedi elnöke lett. 1926-ban a Polgári Szabadságpárt (Rassay-párt) programjával országgyűlési pótképviselővé választották. 1901-től a német megszállásig városa törvényhatósági bizottságának tagja volt. 1938-tól 1945-ig a szegedi zsidó hitközség elnöke, illetve örökös díszelnöke. 1944 májusától a Szegedi Zsidó Tanács elnöki tisztét töltötte be. 1944 novemberének végén Örley Zoltánnal együtt kezdte szervezni a Polgári Demokrata Pártot, amelynek képviselőjeként 1944. december 2-án mindkettőjüket a Szegedi Nemzeti Bizottság tagjává választották. Az 1944. december 16-i népgyűlésen delegálták Szeged képviseletében az Ideiglenes Nemzetgyűlésbe. Ugyanakkor lett a városi ideiglenes törvényhatósági bizottság tagja. 1945. május végén a PDP Elnöki Tanácsának lett tagja, s haláláig a párt helyi szervezetének elnöke. 1946-ban teljesen visszavonult a közéletől. 1945–1946-ban a szegedi szabadkőműves-páholy főmestere volt. Egyik megalapítója és ügyésze a Szegedi Újságírók és Művészek Otthonának.